

13

ANTOLOGIJA SAVREMENE
JAPANSKE HOROR PRIČE

Biblioteka
TOKOJO

Knjiga 19

Urednik
SIMON SIMONVIĆ

ANTOLOGIJA
SAVREMENE
JAPANSKE
HOROR
PRIČE

13

Odabrali i priredili
SUSUMU KATAGAVA
DINA HRECAK

Prevod i predgovor
DINA HRECAK

TANESI 2017

Copyright © TANESI, 2017

PREDGOVOR

Posle dve antologije savremenih japanskih priča, 25 i 26, pred vama je knjiga sa simboličnim naslovom 13, koja je posvećena isključivo žanru japanskog horora. Ovo je izbor od trinaest priča strave i užasa sedmoro nagrađivanih autora, koji su poznati po tome što u svojim delima istražuju tamne strane ljudskog uma i duše.

Kao i u prethodne dve antologije, priče su hronološki poređane po godini rođenja pisaca, tako da se lako može pratiti razvoj ovog žanra u Japanu, od priča Edogave Ranpoa, koji se smatra ocem savremenog japanskog horora, pa do najmlađeg i izuzetno talentovanog Ocuićija.

Japanski umetnici, kako u književnosti tako i u oblasti filma i stripa, poznati su širom sveta baš po ovom žanru i ostavljaju dubok trag na svetskoj sceni. Motivi priča skoro svih autora uvrštenih u ovu zbirku našli su svoje mesto i u drugim medijima, posebno u Japanu, i lako se mogu prepoznati u filmovima, mangama, animama, grafičkim romanima i video-igramama.

Savremenu horor priču u Japan je doneo Edogava Ranpo. Opčinjen delima Edgara Alana Poa, čije je ime uzeo za svoj pseudonim, i Artura Konana Dojla, on je bio među prvima koji su uočili da Japan zaostaje

za svetskom baštinom strave i užasa, pa je sam počeo da piše i ubrzo naišao na veliko odobravanje čitalačke publike. Svojim pisanjem postavio je standard za japansku horor priču i kroz dva dela uključena u ovu antologiju lako se možete uveriti u njegovu sposobnost da kod čitalaca izazove jezu, uvodeći morbidno u obično i svakodnevno.

Tecu Jano, Sakjo Komacu i Rjo Hanmura poznatiji su kao pisci naučne fantastike, ali su se kroz taj dotakli i žanra horora, zbog čega njihove priče zaslužuju da se nađu u ovoj zbirci. Oni istražuju tamne strane ljudskog uma i duše, svako na svoj način – Jano kroz prikaz kolektivnog uma jednog sela odsečenog od sveta u periodu Drugog svetskog rata, Komacu kroz filozofski pristup temi samouništenja, a Hanmura vešto koristeći elemente misticizma i okultnog da bi probudio užas i strah kod čitalaca.

Kođi Suzuki, verovatno najpoznatiji japanski pisac horora, predstavljen je u ovoj antologiji s tri vezane priče, u Japanu objavljene u jednoj knjizi pod naslovom *Srećan rođendan*, koje se mogu smatrati i kraćim romanom, a predstavljaju nastavak njegove čuvene trilogije *Krug*, *Spirala* i *Petlja*. Ove tri priče fokusiraju se na ženske likove iz romana koji čine trilogiju, a glavna tema im je rođenje. Tri izuzetno snažna ženska lika istražuju neverovatne okolnosti u kojima su se našle u prepoznatljivom stilu ovog velemajestora horora koji vas sigurno neće ostaviti ravnodušnim.

Joko Ogava, jedina žena čije se priče nalaze u ovoj knjizi, zauzima posebno mesto. Njen pristup žanru strave i užasa mnogo je tananiji i suptilniji nego kod njenih kolega, pa se grozomorno i morbidno može pronaći u skrivenim zavijucima duša njenih likova, često tek u naznakama, potcrtavajući njihovu otuđenost ili izopačenost. Bogat unutarnji svet svojih juna-

kinja Ogava koristi kao igralište na kom nam prikazuje lepotu grotesknog, nastranog i ružnog.

Ocuici, najmlađi pisac iz ove antologije, izuzetno vešto uvodi čitaoca u zastrašujuće svetove svojih likova i na vrlo plastičan način, jednostavnim jezikom, oslikava krvave, grozomorne prikaze, pa se lako stiče utisak kako se mogu opipati i omirisati. Zbog prepoznatljivog, britkog stila, kao i zbog odabira tema, Ocuici se može smatrati vesnikom jedne nove, modernije struje u japanskom hororu, koja ga prilično odvajava od njegovih prethodnika.

Svaki od ovih pisaca na sebi svojstven način bavi se pitanjima koja muče verovatno svakog čoveka, suočava nas sa strahovima koji su nam svima poznati i zadire u ono najmračnije i najstrašnije u ljudskom biću. Priče strave i užasa pružaju jedan poseban vid katarze, koji se ne može pronaći u delima drugih žanrova; doticanjem tema od kojih bismo se najradije sakrili, one nas navode da se zapitamo nad tamnim ponorima i neistraženim dubinama uma i duše, dok ih posmatramo s bezbedne udaljenosti, iz fotelje, s knjigom u ruci. Stoga vam preporučujemo da upalite svetlo i upustite se u uzbudljivo istraživanje onog mračnog dela čovekove psihe koji svako od nas nosi negde u sebi.

Beograd, septembar 2017.
Dina Hrecak

EDOGAVA RANPO ČOVEČJA FOTELJA

Jošiko je ispratila muža na posao, u kancelariju za poslove s inostranstvom, nešto malo posle deset sati ujutru. Zatim, sada kada je njeno vreme ponovo bilo samo njeno, zatvorila se u radnu sobu, koju je delila s mužem, kako bi nastavila da radi na priči koju je trebalo da preda za specijalno letnje izdanje jednog časopisa.

Bila je svestrani pisac, veoma talentovana. Pisala je pitkim stilom. Čak je i popularnost njenog muža, diplomate, bila u senci njene popularnosti kao autorke.

Bila je zasuta pismima čitalaca koji su hvalili njena dela. Zapravo, baš ovog jutra, čim je sela za sto, prvo što je uradila bilo je da baci pogled na brojna pisma koja su stigla jutarnjom poštom. Bez izuzetka, po sadržini su sva pratila isti šablon, ali je ona, vođena nekim dubokim ženskim osećajem obzirnosti, uvek čitala sve, bilo dosadno ili zanimljivo.

Uzimajući prvo kratka i jednostavna pisma, brzo ih je sve iščitala. Napokon je stigla do jednog koje je bilo kabasto i nalik na tabak listova rukopisa. Iako nije dobila nikakvo obaveštenje o tome da će joj biti poslat neki rukopis, nije bilo neuobičajeno da joj stigne poneki rad pisaca amatera koji su tražili njeno mišljenje i kritiku. U najvećem broju slučajeva, to su bili dugački,

razliveni, besmisleni pokušaji pisanja, koji su terali na zevanje. I pored toga, ona je otvorila kovertu koja joj se našla u ruci i izvukla brojne, gusto ispisane stranice.

Kao što je i pretpostavljala, to je bio rukopis, vrlo pažljivo povezan. Ali, iz nekog njoj nepoznatog razloga, na njemu nije bilo ni naslova niti imena autora. Rukopis je počinjao naglo, rečima:

„Poštovana gospođo...”

Na trenutak se zamislila. Možda je, ipak, u pitanju bilo samo pismo. Bez svesne odluke, preletela je pogledom preko prva dva-tri reda, a zatim ju je postepeno zaintrigirala neobično jeziva priča. Njena radoznalost razgorela se do krajnjih granica, podstaknuta nekom nepoznatom magnetnom silom, pa je nastavila da čita:

Poštovana gospođo: Nadam se da ćete meni, potpunom neznanцу, oprostiti što vam šaljem ovako drsko pismo. Ono što planiram da napišem, gospođo, može vas beskrajno šokirati. Međutim, ja sam rešen da pred vama ogolim dušu i ispovedim se, kao i da vam detaljno opišem užasni zločin koji sam počinio.

Već dugo vremena se sakrivam od sveta, skrivam se, takoreći, kao sâm đavo što se skriva. Na čitavom ovom svetu ne postoji nijedna osoba koja zna za moja zlodela. Međutim, nedavno se u mom svesnom umu dogodila jedna sasvim čudna promena, pa ja ne mogu više da izdržim da čuvam svoju tajnu. Jednostavno moram da je iznesem na svetlost dana!

Sve što sam do sada napisao mora da je u vašem umu izazvalo samo zbunjenost. A ipak, preklinjem vas da me istrpите i budete toliko ljubazni da pročitate ovo što vam pišem sve do gorkog kraja, jer ako to uradite, moći ćete da u potpunosti razumete na koliko neobičan način radi moj mozak, kao i razlog što baš vama želim da se ispovedim.